

SARAH, LANG EN LELIJK

(Sarah, Plain and Tall)

naar het boek van Patricia MacLachlan

bewerkt door

JOSEPH ROBINETTE

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **SARAH, LANG EN LELIJK - SARAH, PLAIN AND TALL** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOSEPH ROBINETTE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2003 by Joseph Robinette

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **12** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

SARAH, PLAIN AND TALL
by
JOSEPH ROBINETTE
Based on the novel by
Patricia MacLachlan

OVER DE AUTEUR: Joseph Robinette is de schrijver of medeschrijver van 44 gepubliceerde toneelstukken en musicals, waaronder *The Paper Chase*, *Anne of Green Gables*, *Stuart Little*, *The Chocolate War*, *A Rose for Emily* en *The Lion, the Witch and the Wardrobe*. Hij werkte met E.B. White aan de geautoriseerde toneelversie van *Charlotte's Web* en met de componist Charles Strouse aan de musicalversie hiervan. Robinettes toneelstukken zijn uitgevoerd in het Lincoln Center, het Goodman Theater, Stage One in Louisville en het Honolulu Jeugdtheater. Zijn werk is in alle 50 staten van de USA opgevoerd en in diverse andere landen, waaronder Duitsland, Spanje, Engeland en Zuid-Afrika. Robinette heeft vele prijzen ontvangen, onder meer de Charlotte B. Chorpensing Award voor zijn hele oeuvre. Hij is lid van de Amerikaanse Bond voor Componisten, Schrijvers en Uitgevers en is een van de medeoprichters van Opera for Youth. In 2002 ontving hij voor zijn werk als hoogleraar Drama aan de Rowan Universiteit de Lindback Distinguished Teaching Award voor de excellente manier waarop hij lesgeeft.

HOOFDFIGUREN

Jacob Witting - een boer in Kansas

Anna Witting - zijn jonge dochter

Caleb Witting - zijn jonge zoon

Matthew Nordstrom - een buurman, ook boer

Maggie Nordstrom - zijn vrouw

Rose Nordstrom - hun dochter

Violet Nordstrom - hun andere dochter

William Wheaton - een visser in Maine

Meg Wheaton - zijn vrouw

Sarah Wheaton - zijn zuster

Volwassen Anna - Anna Witting als twintiger

(De 4 kinderen kunnen gespeeld worden door kinderen, tieners of zelfs jong uitziende volwassenen)

BIJFIGUREN:

Ephraim (Eppie) - een krantenjongen

Howie (Hettie) - een postbode

Eben (Esther) - een koetsier

Levi (Laurey) - een stationschef

Mr. (Miss) Titus - een boer

Chester (Hester) Upshaw - een handelsreiziger

Judson Moffet - een buurjongen van de familie Witting

(Alle bijfiguren kunnen door 1 heer gespeeld worden, of door 1 heer en 1 tot 6 dames of heren)

TIJD:

Net na 1900

PLAATS:

Een boerderij in Kansas / een huis in Maine

* Kan uitgevoerd worden door een cast van 10— zie aantekeningen achterin voor dubbelrollen.

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

EERSTE BEDRIJF

(Het toneel is halfdonker. Achter het toneel klinkt de STEM van VOLWASSEN ANNA, begin of midden twintig, die men het Natuurlied (zie achterin) hoort zingen)

VOLWASSEN ANNA:

**Zie, de boom daar die groeit
En de bloem daar die bloeit
Laat maar gaan, want dat is de natuur.**

(ze gaat door met zingen of neuriën. Ze komt op en draagt daagse kleren, maar heeft een deftige hoed bij zich. Ze loopt langzaam naar voren, rechts van het midden, waar ze in een lichtstraal komt te staan)

**Hoor, de vogel die fluit
En de haan die kraait luid
Laat maar gaan, want dat is de natuur**

(ze neuriet nog een paar noten, dan sterft haar stem weg als ze de hoed opzet en doet alsof ze zichzelf in de spiegel bekijkt)

VOLWASSEN ANNA: O, wat schattig. Misschien nog een of twee linten achterop, dan is het precies goed.

STEM VAN JACOB: *(achter het toneel)* Hoe staat de hoed als je in de grote spiegel kijkt, Anna?

VOLWASSEN ANNA: *(roept naar achter het toneel)* Heel goed, Papa. Misschien nog een paar linten en dan is het perfect.

STEM VAN JACOB: Weet je— de rozen zijn net aangekomen. Ik wil wedden dat een paar daarvan de boel zullen opvrolijken.

VOLWASSEN ANNA: *(naar achter het toneel)* O, ja. Misschien twee of drie op de rand als ze terug komt uit de stad. *(roept terwijl ze haar hoed goed zet naar achter het toneel)* Weet u, deze hoed gaat zo mooi worden, misschien draag ik zaterdag wel niets anders dan deze hoed en een oude gemakkelijke overall. *(ze lacht en JACOB lacht met haar mee achter het toneel. Hun stemmen worden overlapt door het gelach van vier KINDEREN achter het toneel. In zichzelf:)* Wat was dat? Het klonk als lachende kinderen. *(ze luistert aandachtig, haalt dan haar schouders op)* Ik moet het me verbeelden. *(voor het eerst tegen het publiek)* Papa zei dat de komende dagen misschien nogal ongewoon voor me zullen zijn— dat ik waarschijnlijk heel erg aan dingen van vroeger zal denken. Dat gebeurt, zegt hij, als mensen zich klaar maken voor een belangrijke verandering in hun leven— zoals uit huis gaan, voor het eerst een baan krijgen, op avontuur gaan. Tja, gisteren nog dacht

ik aan de eerste automobiel die ik ooit zag. Dat was ongeveer tien jaar geleden toen er een man uit Topeka langs kwam die Papa wat dakpannen probeerde te verkopen. En gisteravond begon ik te denken over de— *(het gelach van de kinderen achter het toneel wordt weer gehoord)* Wie was dat?

ANNA'S STEM: *(achter het toneel)* Wie niet weg is wordt gezien. Ik kom...! *(meer gelach van kinderen)*

VOLWASSEN ANNA: Dat was ik... Papa had gelijk. Ik ga de komende dagen aan een heleboel dingen van vroeger denken. *(ze loopt langzaam naar R terwijl de lichtstraal zich mengt met de andere verlichting als er een open ruimte zichtbaar wordt, het erf van de boerderij van de familie Witting. In het midden staat een rustieke tafel met drie of vier stoelen en/of omgekeerde vaten. Op de tafel staat een mand met wasgoed dat moet worden opgevouwen.*

Helemaal R is een klein platform met twee stoelen en een tafel dat gedurende het spel dienst doet als de huiskamer van de familie Wheaton. Dat is alleen verlicht als er scènes in Maine gespeeld worden. Om het evenwicht te bewaren kan er uiterst L een soortgelijk platform zijn met een pomp, korenmolen of andere boerderijwerktuigen .

Men kan op vier plaatsen opkomen. LA (linksachter) leidt naar de boerderij. LV (linksvoor) gaat naar andere delen van de boerderij en de weg. RA (rechtsachter) leidt naar de schuur, koeienvijver en de akkers. RV (rechtsvoor), onder de huiskamer, wordt gebruikt voor het huis van de Wheatons en het station in Kansas. NB: Een deur, echt of zogenaamd, aan de achterkant van de huiskamer, leidt naar de rest van dit huis— een denkbeeldige deur, die naar buiten leidt, bevindt zich voor in de huiskamer.

Terwijl het licht verandert komen drie kinderen, ROSE, VIOLET en CALEB oprennen van LA. Ze lachen en roepen naar achter het toneel: "Zoek me dan!" "Ik weet waar ik me ga verstoppen!" "Je kan me toch niet vinden, Anna!" enz. Ze gaan RA af of RA en LA)

VOLWASSEN ANNA: Dat is Caleb, mijn broertje. De meisjes zijn Rose en Violet Nordstrom, die naast ons wonen. Ik zeg wel naast ons, maar ze wonen twee mijl verderop. Maar in deze contreien is dat vlakbij. *(ANNA komt oprennen van LA en staat dan stil)*

VOLWASSEN ANNA: En dat ben ik.

ANNA: *(sluipst over het toneel, roept dan)* Ik zie ik zie... Rose achter het latwerk.

ROSE' STEM: O, nee.

ANNA: Ik zie Caleb bij de regenton.

CALEB: O, dikkempie!

ANNA: En ik zie— Violet onder het hek.

VIOLETS STEM: O, dorie! (*ROSE, CALEB en VIOLET komen langzaam tevoorschijn uit hun schuilplaatsen en lopen naar het Midden*)

ANNA: Ik zei toch dat ik jullie wel kon vinden. Rose, ik zag jou het eerst, dus nu ben jij 'm.

CALEB: Doe je ogen dicht en tel tot negentien als wij ons verstoppen.

ROSE: Oké. Op de plaats—klaar—af! (*ANNA, VIOLET en CALEB gaan lachend RA af, terwijl ROSE telt*) Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen, tien. (*ze opent één oog, kijkt rond en fluistert*) Vijftien. (*opent beide ogen en roept*) Negentien! Wie niet weg is wordt gezien. Ik kom! (*ze gaat giechelend af*)

VOLWASSEN ANNA: Rose en Violet waren mijn beste vriendinnen— eigenlijk mijn *enige* vriendinnen zomers als we niet naar school gingen. Hun ouders waren Matthew en Maggie. Soms hielpen die Papa met ploegen of een grote oogst binnenhalen. En wij hielpen *hen* ook. We werkten hard, maar af en toe mochten we een spelletje spelen, zodat we niet te moe werden of ons gingen vervelen.

ROSE' STEM: (*achter het toneel*) Ik zie Caleb! ... Ik zie Violet! ... Maar ik zie Anna niet!

VOLWASSEN ANNA: (*loopt naar RA en kijkt achter het toneel*) Waar was ik ook? ...O ja, ik weet het al weer.

ROSE' STEM: Anna, waar zit je verstoppt? Anna!

VOLWASSEN ANNA: Onder de grote hooiberg naast de schuur. (*ze gaat af als JACOB, midden dertig, en MATTHEW en MAGGIE, respectievelijk begin veertig en achter in de dertig, LA opkomen*)

JACOB: Dank je, Matthew. Ik ben jou ook dankbaar, Maggie. Ik had het nooit gered om die anderhalve bunder in mijn eentje af te werken.

MATTHEW: Heel graag gedaan, Jacob.

MAGGIE: Jij helpt ons ook altijd als je kunt.

JACOB: Maar jullie komen met zijn *tweeën*. Ik ben maar in mijn eentje. (*achter het toneel klinkt gelach en de ouders glimlachen*) Anna en Caleb kunnen het zo goed vinden met Rose en Violet. Ze zullen zich dood vervelen als jullie weggaan. En ze worden nu te groot voor mij om ze te vermaken— vooral omdat ik meestal aan het werk ben.

MATTHEW: Tja, Jacob, je zou hulp moeten zoeken— net als ik heb gedaan. (*hij legt zijn arm om Maggies taille*)

JACOB: Misschien dat ik daarmee niet zoveel geluk heb als jij,

Matthew.

MATTHEW: Dat weet je niet als je het niet probeert... Ik was eerst ook een beetje zenuwachtig, maar ja, wat moest ik— mijn lieve vrouw overleden en ik bleef achter met twee kleine meisjes. Dus heb ik een advertentie in de krant gezet. Toen kreeg ik op een dag een brief uit Tennessee. En drie maanden later was ik getrouwd met deze fantastische vrouw.

JACOB: Maar stel je voor dat ik een advertentie zet en ik kan niet opschieten met degene die reageert?

MAGGIE: Je trouwt niet meteen. Toen ik bij Matthew en de kinderen kwam kreeg ik een eigen kamer. Ondertussen konden wij elkaar leren kennen— en dat beviel ons.

MATTHEW: Ik had tegen Rose en Violet gezegd dat we het alledrie moesten willen. *En* Maggie moest natuurlijk ook willen.

JACOB: Hoe wist je in welke kranten je moest adverteren?

MATTHEW: Ik kreeg een lijst van Editor Price in de stad met de namen van elke krant in alle zesenvestig staten. Ik koos er een paar uit en stuurde hun mijn advertentie. Kostte niet eens veel.

JACOB: Wat moet je zeggen in zo'n advertentie?

MATTHEW: Je kunt zeggen wat ik zei— "Lange, knappe boer. Pienter. Heeft de hele lagere school afgemaakt. Heeft twee kinderen. Zoekt vrouw."

JACOB: Lang? Knap? Pienter? Geloofde je dat, Maggie?

MAGGIE: Natuurlijk niet. Ik nam aan dat als hij dat allemaal was, hij geen advertentie voor een vrouw had hoeven te zetten. *(ze lachen)* Hoe dan ook, ik besloot dat een man die zo kon liegen geen twee kinderen in zijn eentje mocht opvoeden. *(meer gelach)*

MATTHEW: *(wordt ernstig)* Denk maar eens over zo'n advertentie na, Jacob. Het is een van de beste dingen die ik ooit heb gedaan.

JACOB: Ik zal er over nadenken. Maar als ik er eentje opstel, vertel ik gewoon de waarheid over mezelf. Als je de waarheid vertelt hoef je nooit te onthouden wat je hebt gezegd. Je zegt dan iedere keer hetzelfde. *(de KINDEREN komen RA op, lachend en gezellig kibbelend— "Je hebt me nooit gezien," "Wel waar!" "Ik weet wel dat je niet tot negentien hebt geteld," "Ik ben 'm maar één keer geweest." Enz.)*

MAGGIE: Kom op, kinderen, tijd om naar huis te gaan.

MATTHEW: Wie wil me helpen de paarden voor de wagen te spannen?

ROSE & VIOLET: Ik! Ik! Ik, alstublieft! Enz.

MATTHEW: Oké, jullie mogen allebei helpen. *(ROSE en VIOLET juichen)*

ANNA: *Moeten jullie al weg?*

MAGGIE: Ik ben bang van wel, Anna. Nu wacht ons eigen werk.

MATTHEW: Koeien melken.

MAGGIE: Avondeten klaarmaken.

JACOB: Nogmaals bedankt, Matthew—Maggie. En jullie ook, Rose en Violet. Jullie hebben heel goed geholpen.

ROSE: Graag gedaan.

VIOLET: Graag gedaan.

JACOB: Wij komen aanstaande dinsdag om te helpen het kippenhok schoon te maken en vers stro neer te leggen.

MATTHEW: We verheugen ons er al op. *(MATTHEW, MAGGIE, ROSE en VIOLET beginnen weg te gaan)*

ANNA: Dag, Rose.

CALEB: Dag, Violet.

ROSE & VIOLET: Dag.

MAGGIE: Meiden, onderweg zal ik jullie een verhaaltje vertellen over Davy Crocket en zijn wasbeerbontmuts.

ROSE: En vertel ook weer over de grote pionier Daniel Boone. *(MAGGIE, ROSE en VIOLET gaan LV af)*

MATTHEW: *(tegen JACOB)* Ze zijn dol op die verhalen over Tennessee. Het is net of ze verhalen uit een ver vreemd land horen... Je denkt nog na over een advertentie in de krant, hè, Jacob? *(gaat LV af)*

JACOB: *(roept MATTHEW achterna)* Dat zal ik doen. Tot dinsdag. *(een pauze als hij samen met ANNA en CALEB het vertrekkende gezin nakijkt)*

ANNA: Rose noemt Maggie "Mama".

CALEB: Violet ook.

ANNA: Maar Maggie is niet hun echte moeder.

CALEB: Welles.

ANNA: Nietes.

CALEB: Welles.

ANNA: Nietes.

JACOB: Zo is 't genoeg, kinderen. Gaan jullie nu de was opvouwen. Ik ben in de huiskamer. We gaan vanavond vroeg eten. Ik moet morgen bij het kriecken van de dag opstaan voor een boodschap in de stad.

CALEB: Mag ik helpen Jack voor de wagen te spannen?

ANNA: Jack laat zich door niemand anders dan Papa inspannen. Hij is veel te wild.

JACOB: Ik zal al weg zijn voordat jullie op zijn. Ik laat eten voor jullie achter in de pan op de houtkachel. En vergeet niet na het ontbijt

jullie karweitjes te doen.

ANNA: Oké, Papa.

CALEB: Oké, Papa. (*JACOB gaat LA af en ANNA en CALEB beginnen het wasgoed op te vouwen*) Rose en Violet treffen het. Zij hebben iemand die hun verhaaltjes vertelt. Ik wou dat Papa ons verhaaltjes vertelde.

ANNA: Hij is te moe na een hele dag werken. Hij zingt zelfs niet meer.

CALEB: Zong Mama iedere dag? Echt—iedere—dag?

ANNA: Echt—iedere—dag. Dat is al de tweede keer deze week dat ik je dat vertel. De twintigste deze maand. De honderdste dit jaar.

CALEB: En zong Papa ook?

ANNA: Ja. Papa zong ook... Vouw die dingen wat beter op, Caleb.

CALEB: Papa zingt nooit meer.

ANNA: Nee, dat doet hij niet meer. (*een pauze terwijl ze vouwen*)

CALEB: Hoe zag ik er uit toen ik net geboren was?

ANNA: Je had geen kleren aan.

CALEB: Dat weet ik.

ANNA: Je zag er uit als een ronde klont brooddeeg.

CALEB: Ik had haar.

ANNA: Te weinig om over te praten.

CALEB: (*alsof ze doorgaan met een verhaal*) En ze noemde me Caleb.

ANNA: Ik zou je Lastpak genoemd hebben.

CALEB: En Mama gaf me, gewikkeld in een geel dekentje, aan jou en zei... (*wacht op ANNA om het verhaal af te maken*) En zei...?

ANNA: (*met een zucht*) En Mama zei: "Is hij niet prachtig, Anna?"

CALEB: Dat was ik. (*ze gaan zwijgend door met het opvouwen terwijl VOLWASSEN ANNA opkomt*)

VOLWASSEN ANNA: Caleb dacht dat het verhaal afgelopen was, en ik vertelde hem niet wat ik echt had gedacht— dat hij afschuwelijk lelijk was, vreselijk schreeuwde en verschrikkelijk stonk. Maar dat was nog niet het ergste van hem. Mama stierf de volgende ochtend. Dat was het ergste van Caleb.

CALEB: (*dromerig in zichzelf*) Is hij niet prachtig, Anna?

VOLWASSEN ANNA: Dat waren haar laatste woorden tegen mij. Ik was naar bed gegaan terwijl ik dacht hij er afschuwelijk uit zag. En ik was vergeten goedenacht te zeggen.

CALEB: Ken je haar liedjes nog? De liedjes van Mama?

ANNA: Nee. Ik weet alleen nog dat ze zong over bloemen en vogels. Soms over de maneschijn. (*ze zijn klaar met de was opvouwen*)
Laten we gaan. We moeten deze spullen opbergen. (*ze heeft het wasgoed in twee stapeltjes verdeeld, een daarvan geeft ze aan*)

CALEB) Breng dit naar onze kamer, dan breng ik de rest naar Papa's kamer.

CALEB: Oké. *(terwijl ze weggaan)* Anna, als jij je haar liedjes nog herinnerd had, had ik dat misschien ook gedaan. *(ze gaan LA af)*

VOLWASSEN ANNA: Ik had het in mijn hart Caleb al vergeven. Ik wist dat het niet zijn fout was dat Mama was gestorven. Maar ik had het mezelf nog niet vergeven dat ik haar geen goedenacht had gewenst. De waarheid is dat ik dat op die avond ook niet wilde. Het zou lang duren voor ik daar over heen was. *(JACOB komt op van LV en heeft een krant bij zich)*

JACOB: Kinderen!

VOLWASSEN ANNA: Ongeveer een week nadat de Nordstroms op onze boerderij waren riep Papa Caleb en mij bij zich voor een belangrijke mededeling. *(ze gaat af)*

JACOB: Anna, Caleb. Kom eens hier. Ik moet jullie iets vertellen. *(ANNA en CALEB komen op van LA)*

ANNA: Ja, Papa?

CALEB: Wat is er, Papa?

JACOB: Ik heb een advertentie in verschillende kranten gezet. Voor hulp.

ANNA: U bedoelt een huishoudster?

CALEB: Zoals oude Hilly? *(hij en ANNA lachen)*

ANNA: Ze snurkt altijd 's nachts— als een varkentje.

CALEB: En ze laat altijd het vuur uitgaan.

JACOB: Nee. Geen huishoudster deze keer... Een vrouw.

CALEB: Een vrouw? Bedoelt u een moeder?

JACOB: Dat ook. Net als Maggie.

ANNA: Maar— maar we hebben geen moeder nodig.

CALEB: Ik zou wel een moeder willen hebben.

ANNA: *Ik* kan koken en de was doen en een heleboel andere karweitjes.

JACOB: Dat is waar, Anna. Je bent een prima hulp. Caleb ook. Maar jullie zijn de meeste tijd op school. En sommige dingen kunnen nu eenmaal beter door volwassenen worden gedaan.

ANNA: Ik— ik ben al bijna volwassen.

JACOB: Dat duurt nog een paar jaar,

ANNA: Ik vind dat we ons prima redden zonder moeder. Bovendien helpen Matthew en Maggie ons.

JACOB: Als ze kunnen. Maar ze hebben hun eigen boerderij te bestieren. *(een arm om ANNA)* Maar laten we er nu niet meer over praten. Oké? Trouwens, niemand heeft nog op de advertentie geantwoord. Misschien doet niemand dat. *(hij snuift in de lucht)*

Hmm. Die stoofschotel die je buiten gezet hebt om af te koelen ruikt lekker. (*snuffelt in ANNA's haar*) Het ruikt heerlijk naar zeep.

ANNA: (*glimlacht*) Papa, dat is mijn haar.

JACOB: O, is dat het. (*JACOB pakt CALEB's hand en zwiert hem in het rond. Caleb gilt van verrukking*)

CALEB: Papa, wilt u ons duwen als we gaan schommelen achter in de tuin?

JACOB: Jazeker... Weet je, als ik iemand had om me te helpen, zou ik meer tijd hebben om samen met jullie dingen te doen. Kom op. Laten we gaan schommelen terwijl de stoofschotel afkoelt. (*snuift weer in de lucht*) Nu ruikt het naar stoofschotel. (*ze lachen en gaan LA af. Het licht verplaatst zich naar de huiskamer van de Wheatons als EPHRAIM, een krantenjongen, opkomt van RV. Hij gaat naar de denkbeeldige voordeur en roept*)

EPHRAIM: De avondkrant, Mr. Wheaton! (*WILLIAM, achter in de twintig of begin dertig, komt van Achter op de huiskamer in en loopt naar de "deur"*)

WILLIAM: (*neemt de krant aan*) Dank je, Ephraim. Pas op dat je niet uitglijdt daar buiten. De wegen zijn vreselijk modderig na die storm van vanmorgen.

EPHRAIM: Ja meneer, Mr. Wheaton. (*hij gaat RV af*)

WILLIAM: (*roept*) De krant, Meg! (*hij gaat zitten en MEG, midden of achter in de twintig, komt op*) Wil je het voorste deel, lieverd?

MEG: Nee, dank je, darling. Ik ben vandaag niet in de stemming voor slecht nieuws en politiek. Dat laat ik aan jou over. Misschien dat ik alleen de advertenties doorkijk.

WILLIAM: De advertenties?

MEG: Ik vind het leuk om te kijken wat men zoal koopt en verkoopt.

WILLIAM: Goed dan. Alsjeblieft. (*hij geeft haar een deel van de krant. Ze lezen even zwiingend*) Hmm. Het ziet er naar uit dat we dit jaar een nieuwe staat krijgen.

MEG: (*reageert nonchalant terwijl ze leest*) Een andere staat?

WILLIAM: Ayuh. New Mexico.

MEG: (*even later*) Hmm. Hier staat een huisje te koop. Het is hier vlakbij— en tegen een goede prijs.

WILLIAM: Waar heb je het over, Meg? We hebben een huis. Hier. Het huis waarin ik ben opgegroeid.

MEG: Dat weet ik. Maar— ik dacht aan— Sarah.

WILLIAM: Dit is ook *haar* huis. Het huis waarin ook *zij* is opgegroeid. Er is genoeg ruimte voor ons allemaal.

MEG: O, William, je weet ik dat ik heel erg op Sarah gesteld ben. Het is bijna een zuster voor me. Maar zolang zij hier woont, zal ik nooit

het gevoel hebben dat dit *ons* huis is. Mijn thuis.

WILLIAM: Dat begrijp ik, lieverd. Maar ik zou Sarah nooit kunnen vragen weg te gaan. En *wij* kunnen zeker niet ergens anders gaan wonen. Een man die zijn brood verdient als visser moet bij het water wonen.

MEG: Dat weet ik.

WILLIAM: Ik realiseer me dat Sarah soms wat eigenwijs is.

MEG: En koppig.

WILLIAM: En onafhankelijk.

MEG: En onverzettelijk.

WILLIAM: En— nu is 't genoeg. Maar er kan geen sprake van zijn haar vragen te vertrekken. Tenminste, voorlopig niet. (*ze gaan weer door met lezen*) Tjeempie, hier staat dat de president ruim 130 kilo weegt. Dat is meer dan alle vis die ik in een week vang. (*ze zijn beiden verdiept in hun krant als SARAH, midden tot achter in de twintig, in rubber laarzen en een overall, van achter op komt in de huiskamer. Ze heeft een grote vis aan een lijntje bij zich. Ze sluipt dichterbij om WILLIAM en MEG te verrassen maar staat plotseling stil, zonder dat ze gezien wordt, zodat ze hoort wat ze zeggen*)

MEG: William.

WILLIAM: Ja, lieverd?

MEG: Hier staat een advertentie van een man die een vrouw zoekt. Dat zou de perfecte oplossing kunnen zijn.

WILLIAM: Oplossing voor wat, lieverd?

MEG: Voor waar we het over hadden.

WILLIAM: Het spijt me, Meg. Daar wil ik niet meer over praten.

MEG: Maar wat voor kwaad zou het nu kunnen als zij naar deze heer schreef? (*Sarah draait zich om en sluipt stilletjes af*) Ze heeft nog nooit verkering gehad— behalve dan met die knaap die ze volgens haar in de kerk had ontmoet. Zei je niet dat hij haar ten huwelijk had gevraagd?

WILLIAM: Ik denk het wel.

MEG: Wat is er toen gebeurd?

WILLIAM: Ik weet het niet. Ruzie gehad, denk ik.

SARAH'S STEM: (*achter het toneel*) Joehoe!

WILLIAM: O. Daar heb je Sarah. (*SARAH komt op*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto